

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 5 martie 2016, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Isaia 45:18-25**: „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit. Eu sunt Domnul, și nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: «Căutați-Mă în zadar!» Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept. Strângeți-vă, veniți și apropiați-vă împreună, voi cei scăpați dintre neamuri!

N-au nici o pricepere cei ce își duc idolul de lemn, și cheamă pe un dumnezeu care nu poate să mântuiască. Spuneți-le și aduceți-i încoace ca să se sfătuiască unii cu alții!

Cine a prorocit aceste lucruri de la început și le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept și mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este. Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul. Pe Mine Însuși Mă jur, adevărul iese din gura Mea, și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe Mine. «Numai în Domnul», Mi se va zice, «locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel»”.

Un călduros „Bun venit!” tuturor în Numele scump al Domnului și Răscumpărătorului nostru. Domnul să-i binecuvânteze în mod deosebit pe toți frații slujitori din toate popoarele, limbile și națiunile, pe oaspeții noștri din diferite țări și localități. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți și în mod deosebit pe toți aceia care sunt de prima dată în acest loc. Am văzut un grup din România care este pentru

prima dată în această adunare. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți și să dăruiască har ca noi toți să recunoaștem despre ce este vorba acum.

Cu adevărat este cea mai importantă perioadă de timp din istoria omenirii. Este cea mai importantă perioadă de timp pentru Biserica Dumnezeului celui viu. În timpul nostru profeția biblică se împlinește în fața ochilor noștri.

Doar pe scurt doresc să dau o mărturie și să-i salut pe cei care mi-au trimis e-mailuri. Ultima călătorie a fost obositoare. Diferența de fus orar a fost de șapte ore. Ziua devine noapte și noaptea se face ziua. Întreaga călătorie a fost de 35.000 de kilometri cu avionul. Bangkok, Manila, apoi la Kuala Lumpur, Phnom Penh și înapoi la Bangkok. În pofida tuturor nopților nedormite, Îi mulțumim Domnului că El a dăruit mult har. Cuvântul Domnului a fost de fiecare dată puternic. Apoi trăiești că oamenii mănâncă Cuvântul Domnului, îl primesc în simplitate, îl cred din inimă și sunt mulțumitori pentru propovăduirea Cuvântului cu care noi, prin însărcinarea lui Dumnezeu, am fost încredințați. Dumnezeu a trimis o foame după ascultarea cuvintelor Sale, așa cum fratele Branham s-a referit la aceasta din Amos 8:11: *„Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului”*, cuvintele făgăduinței pentru acest timp. Dumnezeu ne aduce întotdeauna la zi. Ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut ne-a legat cu ceea ce face El în prezent. Ceea ce face El acum, pe întregul pământ, ne leagă cu Dumnezeu și cu ceea ce va face la sfârșit în Biserică pe întregul pământ.

Noi ne distanțăm de toți americanii și de toți aceia care așteaptă ca fratele Branham să se întoarcă și să slujească într-un cort timp de patru săptămâni. Ce folos aş avea eu dacă fratele Branham ar fi în Statele Unite într-un cort? Doar pentru că în anii '50 el a spus o singură dată: *„Domnul va chema împreună pe poporul Său și poate că vor fi săptămâni, poate chiar patru săptămâni”*. Indiferent unde și când va fi, se va întâmpla pe întregul pământ și Dumnezeu Își va desăvârși lucrarea Lui prin har.

Salutări de la toți aceia care Îl iubesc pe Domnul. Pentru ca toți s-o știe, eu citesc fiecare salut de la început până la sfârșit. Noi suntem

legați în dragostea lui Dumnezeu. Prețuim că am primit har înaintea lui Dumnezeu, putem crede așa cum zice Scriptura. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți și pe toți aceia care nu i-am amintit pe nume. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți.

În cuvântul de introducere am citit împreună și am luat la inimă Cuvântul din Isaia 45, în mod deosebit vers. 22: *„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți („lăsați-vă mântuiți” – lb. germ.) toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul”*. Întoarceți-vă la Mine!

Dacă noi nu reușim să-i aducem pe ascultători în legătură cu Dumnezeu atunci ceva n-am făcut corect. Noi nu suntem aduși în legătură cu Pavel, cu Sila, cu fratele Frank sau cu fratele Branham, ci suntem legați cu Dumnezeu al cărui Cuvânt îl vestim. Acesta este lucrul principal: să-L înțelegem și să-L credem pe Dumnezeu. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu iar aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. Nu este suficient să ne referim la proroc. Trebuie să ne referim la Dumnezeu și la Cuvântul Său și să știm că așa este scris, așa a făgăduit Domnul. Așa cum s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos, la fel este și acum înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. De aceasta aparține Luca 1, ca să știm că un sol al lui Dumnezeu a trebuit să-I gătească Domnului un popor bine pregătit. Aceasta este însărcinarea unei slujbe pe care o pune Domnul într-o biserică.

În Luca 1:16-17 este scris: *„El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeul lor”*. Îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor, departe de toate interpretările și tradițiile religioase. Apoi vers. 17: *„Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”*.

Despre aceasta este vorba în acest timp. Chemarea afară, separarea, reșezarea, o restituire și o pregătire deplină în credință și ascultare față de Dumnezeu și Cuvântul Său. În Fapte 13 Pavel a arătat cum prin slujba lui Ioan Botezătorul inima părinților a primit și a crezut ceea ce s-a propovăduit atunci.

În Fapte 13, începând cu vers. 32 este scris: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună...”. Nu doar că vă aducem o veste, ci vă aducem *vestea aceasta bună* care conține mântuirea. Mântuirea lui Dumnezeu ne-a fost dăruită. De aceea în traducerea în limba germană a fost tradus foarte bine. Acolo unde în alte limbi este tradus „Evanghelia”, în germană este „Vestea bună”. Vestea mântuitoare divină ne-a fost adusă. Citim versetul 32 până la sfârșit: „...că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor”. Voi puteți citi mai departe. Despre ce este vorba? Este vorba că Dumnezeu a dat făgăduințe și la împlinirea vremii se întâmplă ceea ce a făgăduit El.

Mergem mai departe la Rom. 4 la versetul care trebuie amintit și accentuat de fiecare dată. În Rom. 4:3 este scris: „Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire»”. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Pe cine crezi tu? Ce crezi tu? Toți oamenii cred ceva. În toate religiile, în toate bisericile și bisericile libere, peste tot se crede ceva. Apoi smeriți, dar prin credință, noi putem spune că Dumnezeu are pe pământ o Biserică pe care El a putut-o chema afară, a putut-o scoate afară, după Cuvântul Scripturii: „Voi poporul Meu...”. Nu „Voi toți...”! Ci „Voi, fiii și fiicele Mele, voi poporul Meu ieșiți afară, separați-vă, nu vă atingeți de nimic ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”.

Scumpi frați și surori, este sută la sută necesar să-L crezi pe Dumnezeu, să crezi fiecare Cuvânt. Așa cum este dată aici în Rom. 4:3 mărturia: „Căci ce zice Scriptura?...”. Să vă spun ce zice Scriptura? De fiecare dată când citim în Noul Testament „Cum zice Scriptura” de fiecare dată se referă la Vechiul Testament. Atunci Noul Testament încă nu era scris. Dacă este scris: „Cine crede în Mine așa cum zice Scriptura” atunci aceasta se întoarce și se referă la Vechiul Testament. Dumnezeu are un Vechi și un Nou Testament. În Vechiul Testament El a anunțat și a dat făgăduințe pentru ceea ce urma să se întâmple, iar în Noul Testament se împlinesc tot ceea ce a spus El în Vechiul Testament.

Eu nu știu dacă pentru voi are o așa mare însemnătate ca pentru mine. În ultimul capitol din Maleahi, ultimul proroc al Vechiului Testament, sunt scrise ambele făgăduințe care se referă la prima venire și la a doua venire a lui Hristos. Prima, în Mal. 3:1a: „Iată, voi trimite

pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea". În ultimul capitol al Vechiului Testament a fost dat anunțul a ceea ce se va întâmpla la începutul Noului Testament și s-a împlinit. Apoi la sfârșitul capitolului din ultimul proroc este dată făgăduința: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare*” (Mal. 4:5). Apoi confirmarea acesteia în Noul Testament: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile*” (Mat. 17:11).

Lăudați și proslăviți pe Domnul Dumnezeu nostru pentru armonia absolută și deplină a Vechiului și Noului Testament, că avem introducerea în planul de mântuire al lui Dumnezeu și că în Noul Testament putem trăi ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Vechiul Testament. Cu adevărat credința noastră este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. Cu puțin timp în urmă noi am citit din 2 Cor. 5, cum bărbatul lui Dumnezeu a stat la dispoziția Domnului și l-a slujit dând mai departe ceea ce a fost rânduit pentru propovăduire.

Dumnezeu l-a folosit pe Ioan la prima venire a lui Hristos ca să pregătească calea Domnului. Apoi, în cele patru Evanghelii, vedem cum a fost redat totul, începând de la nașterea Răscumpărătorului până la ridicarea Lui în slavă. Apoi urmează Faptele apostolilor în care ne este lăsat scris cum a avut loc fondarea Bisericii nou testamentare. În prorocul Ioel 2:28 este scris: „*După aceea, (în zilele de pe urmă, AȘA VORBEȘTE Dumnezeu,) voi turna Duhul Meu peste orice făptură*” (Fapte 2:17). Ioan Botezătorul a propovăduit pocăința și în același timp a spus: „*Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*” (Mat. 3:11).

Cine au fost cei trei mii de oameni care în ziua Cincizecimii au fost adunați în Ierusalim? Cine au fost ei? Au fost rodul slujbei pe care Dumnezeu a trimis-o în acea vreme. Apoi Dumnezeu l-a folosit pe Petru care a adus la zi cuvintele din prorocul Ioel: „*Aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: În zilele de pe urmă, AȘA VORBEȘTE DUMNEZEU, voi turna Duhul Meu peste orice făptură*” (Fapte 2:16-17). În Vechiul Testament prorocul Ioel a dat anunțul, apoi, în Noul Testament Ioan Botezătorul a confirmat: „*El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*”, iar când a avut loc turnarea Duhului Sfânt, Petru a arătat împlinirea: „*Aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: În*

zilele de pe urmă, AȘA VORBEȘTE DUMNEZEU, voi turna Duhul Meu peste orice făptură”. Este o armonie desăvârșită a Vechiului și Noului Testament și astfel suntem introduși în întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru.

În 2 Cor. 5 îl avem pe Pavel care a scris și a folosit deseori cuvântul „dragoste”, mai ales în 1 Cor. 13: „Chiar dacă aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare”. Ne întoarcem în 2 Cor. 5 și citim vers. 14: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge („Dragostea lui Hristos ne constrânge” – lb. germ. trad. Elberfelder și lb. engleză King James); fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit”. Răscumpărarea a fost isprăvită. Noi am fost în Hristos, am fost răstigniți împreună cu El. De aceea Pavel a putut scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește viața Lui în mine”. Exact așa a putut el scrie efesenilor: „Dezbrăcați-vă de omul cel vechi și îmbrăcați omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Ef. 4). Noi am primit învățatură în toate domeniile. Dumnezeu l-a putut folosi pe Pavel ca să dea Bisericii nou testamentare toată învățătura de care avem nevoie pe calea credinței. El a scris despre slujbele pe care Dumnezeu le-a pus în Biserică: apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști; despre cele nouă daruri ale Duhului, despre roadele Duhului. Totul, absolut tot ceea ce a fost necesar a fost scris; nimic, absolut nimic n-a fost uitat. Dacă noi credem că Dumnezeu Își împlinește acum Cuvântul, atunci noi trebuie să ne întoarcem la acest fundament străvechi. Altfel nu merge! Noi am citit cât de des a spus fratele Branham: „Mesajul este înapoi la Cuvânt, înapoi la Rusalii, înapoi la început, înapoi la învățătura apostolică!”. Cu adevărat înapoi. Restituirea ne aduce înapoi în această stare, ne aduce cu totul înapoi și putem conta pe faptul că sfârșitul va fi asemenea începutului. Așa cum am citit în Fapte 4, Biserica era o inimă și un suflet și s-a rugat: „Doamne, întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt Isus”. Pentru ca și în adunările noastre să se poată trăi faptul că Domnul este prezent și Își confirmă Cuvântul Său, că

păcătoșii sunt mântuiți, bolnavii sunt vindecați, cei legați sunt eliberați, că Evanghelia și mântuirea deplină este descoperită în mijlocul nostru.

Aici bărbatul lui Dumnezeu scrie mai departe în 2 Cor. 5:15: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”.

Scumpi frați și surori, vrem să ne punem cu totul la dispoziția lui Dumnezeu. Pavel vorbește despre Trupul lui Hristos, ca Biserică, în mod deosebit în 1 Cor. 12 și 1 Cor. 14. Unde are Domnul astăzi, gură, mâini, picioare? Le are în Biserică. Biserica este Trupul Domnului. Când Domnul Dumnezeu vrea să vorbească, atunci unde și prin cine să vorbească? Prin ziare? Prin presă? Nu, nu, nu! El vorbește prin Biserica Lui. Acolo Cuvântul Domnului este la el acasă. Când Dumnezeu vrea să meargă undeva, pe cine folosește El? Bindecuvântate sunt picioarele celor ce poartă *Vestea bună!* Dumnezeu are un Trup pe pământ, are o Biserică botezată într-un singur Trup, prin Duh, ca să stea la dispoziția Domnului. Așa cum fratele Branham s-a pus la dispoziția lui Dumnezeu și a trăit o restituire deplină, spre cinstea lui Dumnezeu. Spre cinstea lui Dumnezeu o putem repeta: nu a fost un mesaj teoretic, ci a fost Cuvântul ceasului confirmat de Domnul Dumnezeu. În fiecare adunare de pe întregul pământ trebuie să spunem: în fiecare biserică în care propovăduim Cuvântul trebuie să spunem cu toată claritatea ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru timpul nostru și ceea ce face El acum.

Dumnezeu nu este în niciunul din multele programe religioase. Sunt mii de programe religioase; toți își au programele lor. Dar pe Dumnezeu Îl găsești numai în Cuvântul Său, iar Cuvântul Său este în Biserica Lui. Noi credem din toată inima însărcinarea primită de fratele Branham de la Domnul. Scumpi frați și surori, vă rog să-I dați un respect deplin Domnului Dumnezeu pentru ceea ce a făcut. Altfel nu merge! Dați-I un respect deplin. Astăzi, aici avem dreptul să spunem încă o dată: Ce a putut face fratele Branham, ca predicator ordonat în biserica baptistă, dacă dintr-o dată Domnul l-a chemat și el a ținut prima lui slujbă de misiune în cort? Apoi cu aproximativ 300 de persoane s-a dus la râul Ohio pentru botez. Acolo au fost mii de oameni care au fost martori la botez și au trăit acele lucruri. Ce a putut face acest bărbat dacă dintr-o dată norul supranatural s-a coborât?

Există doar un singur nor supranatural care a însoțit poporul Israel. Dacă dorești să citești poți vedea că Domnul a fost ridicat în slavă într-un nor. Și noi vom fi ridicați în slavă tot într-un nor. Ce a putut face acest bărbat al lui Dumnezeu pentru aceasta? El n-a știut dinainte ce se va întâmpla acolo la râu. Și când era pe cale să boteze a 17-a persoană, un frate tânăr, dintr-o dată fratele Branham a auzit cuvintele: „Privește în sus!” Apoi încă o dată: „Privește în sus!” Apoi lumina supranaturală s-a coborât și glasul puternic al Domnului (Fratele Branham l-a numit Îngerul Domnului, Îngerului legământului.) a răsunat, spunându-i următoarele cuvinte: „Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos, la fel vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Aceste cuvinte sunt AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Așa i-a fost spus lui din norul supranatural. Noi credem aceasta din toată inima. Ca martor ocular am dreptul să spun și acest lucru: tot ceea ce s-a întâmplat în slujba Domnului nostru s-a întâmplat și s-a repetat în slujba fratelui Branham ca o confirmare divină a faptului că acest bărbat este un bărbat trimis de Dumnezeu.

Acum este important ca Cuvântul descoperit, Evanghelia deplină, mântuirea deplină să fie propovăduită tuturor neamurilor, popoarelor și limbilor. Dumnezeu Și-a luat mesagerul Acasă, dar mesajul profetic și învățătura ne-au rămas și noi trebuie să purtăm acest mesaj pe întregul pământ. Cu adevărat a răsunat o dublă însărcinare. Pe de o parte: „Tu vei fi trimis cu un mesaj”, apoi: „Mesajul va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Cât de mulțumitori putem fi că acest mesaj a putut ajunge la toate popoarele și toate limbile, toate semințiile! Oriunde v-ați uita, ultimul mesaj a ajuns până la marginile pământului. Și acest lucru am avut dreptul să-l accentuăm de fiecare dată: ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu este cel mai important lucru pe care ni l-ar fi putut dăruia și ne leagă direct cu Dumnezeu. Noi, de fiecare dată, prin credință, putem fi întăriți și știm că n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci am recunoscut Cuvântul profetic și împlinirea lucrurilor pe care le-a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Pe de o parte, este un lucru să citești ceea ce a spus Petru: „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos*”. Ai putea predica despre aceasta, dar este așa? Cu noi este așa, prin har, pentru că nouă

ne-a fost descoperit Cuvântul profetic și avem parte directă de ceea ce face Dumnezeu pe întregul pământ.

În 2 Tes. 2 avem descrise ambele categorii. Pe de o parte, cei care nu cred Adevărul și, pe de cealaltă parte, ceea ce Dumnezeu a dăruit acelor care cred Adevărul. În 2 Tes. 2:11 referindu-se la versetele dinainte este scris: „*Din această pricină, – pentru că n-au crezut Adevărul – Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul...*”. Apoi urmează cuvântul care se referă la cei ce n-au crezut: „*...pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți*” (vers. 12). Toți cei ce n-au crezut adevărul Cuvântului lui Dumnezeu sunt sub osânda lui Dumnezeu. Pentru ei nu există nicio scăpare. Așa o citim aici: „*Toți, fără nicio excepție, cei ce n-au crezut Adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, vor fi osândiți*”.

Apoi vine vers. 13 adresat nouă: „*Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului*”. Duhul adevărului ne călăuzește în tot adevărul. Toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu au primit legătura cu Cuvântul, au părtașie cu Dumnezeu și unii cu alții, pot crede din inimă, pot primi și să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru aceasta. Apoi avem de asemenea ceea ce a scris Pavel în Romani 11, că aceia din Israel care n-au crezut au fost tăiați din măslinul original.

Frați și surori, noi credem ceea ce a spus Dumnezeu, ce face Dumnezeu și avem parte de tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu prin har. Necredința – noi am vorbit și despre aceasta. Necredința se ivește atunci când Dușmanul vine și pune un semn de întrebare în spatele a ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Aceasta vine din Gen. 3: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»*”. Dumnezeu a spus-o cu adevărat. Plecați cu Dușmanul și cu tot ceea ce a spus el: „*Oare a zis Dumnezeu...?*”! Dispăreți cu aceasta! Dumnezeu a spus-o așa și așa o credem. Necredința te desparte de Dumnezeu, necredința îți orbește ochii inimii.

În Rom. 11:20 este scris: „*Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar,*

ci teme-te („fii atent” – lb. germ.)!”. Am putea citi și vers. 23: „Și chiar ei: dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși”.

Credința este un cadou din partea lui Dumnezeu. Credința este o realitate divină în viața mea și în viața ta de credincios. De la Avraam pleacă toate lucrurile. El L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. Noi suntem sămânța lui Avraam, suntem convinși și credem din toată inima făgăduința pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru acest timp. Vă rog să ascultați Rom. 11:7 pe care îl putem citi de fiecare dată.

Rom. 11:7: „Deci ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți”. De ce citim noi din Evrei 4:7: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”? Este atât de important să-ți deschizi inima, să primești și să crezi! Și așa cum am accentuat: noi trăim în ultima perioadă de timp, cea mai importantă. Spuneți-mi odată, când în trecut s-a contat pe revenirea lui Isus Hristos așa cum se contează în timpul nostru? În ce timp ai putut citi atât de puternic și ai putut crede: „Când vedeți că toate aceste lucruri se întâmplă ridicăți-vă capetele pentru că voi știți că mântuirea voastră se apropie”? Niciodată înainte n-ai putut citi toate aceste versete biblice cu atâta siguranță așa ca acum. Dumnezeu ne-a dăruit har să recunoaștem ceasul și timpul.

Scumpi frați și surori, să ne întoarcem încă o dată la Luca 19. Fratele Branham s-a referit de fiecare dată la Luca 17, spunând că înaintea revenirii Domnului, va fi ca în zilele Sodomei și Gomorei. Acum în timpul nostru este chiar mai rău decât a fost atunci. Aici în Luca 17 ne este spus ce se va întâmpla în zilele când Se va descoperi Fiul omului. Mai întâi Luca 17:30: „Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului”. Apoi citim vers. 34: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat”. Și despre acest lucru am vorbit. Dacă mă gândesc la toate neînțelegerile care au fost construite pe scoaterea din context a citatelor fratelui Branham, atunci mă simt altfel. Dar Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru exprimările clare ale Sfintei Scripturi. Pregătirea pentru răpire poate dura ani de zile, dar revenirea Domnului nu durează săptămâni și ani, ci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la

apus, așa va fi și la revenirea Domnului. Doi vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va rămâne în urmă.

Scumpi frați și surori, nici n-am curajul s-o exprim public câtă idolatrie se face cu fratele Branham. Pur și simplu acest lucru nici nu-l poți exprima public. Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima că noi putem avea deosebirea slujbei infailibile pe care Dumnezeu a dat-o prorocului Său, dar cinstea și lauda I se cuvine numai lui Dumnezeu. Nu lui William Branham. Nu William Branham a fost infailibil, ci Dumnezeu și Cuvântul Său este infailibil. Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul Său și a folosit un vas pentru aceasta. Toată cinstea I-o dăm lui Dumnezeu. Dacă citești că oamenii merg la cimitir și stau înaintea mormântului prorocului, își dau jos încălțăminte și se închină acolo – atunci aceasta este prea mult. Acest lucru este idolatrie, aceasta este superstiție. Nu! Numai lui Dumnezeu I se cuvine toată cinstea. Domnul nostru a spus: *„Femeie, vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr”* (Ioan 4:23). Pentru acest lucru nu trebuie să te duci în Ierusalim și nici în Jeffersonville. Aici noi ne putem închina lui Dumnezeu în duh și în adevăr pentru că noi am primit Cuvântul adevărat care ne-a fost descoperit prin Duhul Sfânt. Aici noi Îi putem aduce închinarea în duh și în adevăr. Nu să practicăm undeva idolatria! Nici nu vă pot spune tot ce se petrece. Și pentru faptul că Dumnezeu ne-a ținut cu mintea sănătoasă Îi dăm Lui toată cinstea. Chiar dacă uneori el nu s-a exprimat cum trebuie, dar noi o putem înțelege pentru că aducem totul înapoi în Biblie unde avem răspunsul definitiv.

Să mai citim din Luca 19, dar vă rog frumos să înțelegeți, ațintiți-vă privirea spre ceea ce s-a întâmplat aici în Luca 19, și cum este foarte bine prezentat în Mat. 21: intrarea Domnului nostru în Ierusalim călare pe mândul unei măgărițe, așa cum este scris în Zah. 9:9. Ucenicii L-au lăudat, L-au slăvit pe Domnul, și au strigat: *„Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile prea înalte!»*” (Lc. 19:38). Imediat după aceasta fariseii s-au înfuriat și I-au zis lui Isus: *„Ceartă-Ți ucenicii să nu mai facă așa ceva!”* (Lc. 19:39). Apoi în vers. 41 este scris: *„Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”*. Aici vedem marea deosebire dintre cele două categorii. Unii au strigat ceea

ce spunea Scriptura: „*Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului, călare pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe!*” Mai ales în Matei 21: „*Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!*”.

Apoi Domnul a mers pe Muntele Măslinilor, S-a apropiat de cetate, a privit asupra Ierusalimului și a început să plângă cu amar, pentru că ei n-au recunoscut ceasul cercetării lor. În Luca 19:42 este spus: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi!*”.

Unii au recunoscut ziua, L-au lăudat, L-au cinstit, au luat ramuri de finic și I-au ieșit în întâmpinare pentru ca El să intre ca Împărat și au cântat. Dar ceilalți n-au recunoscut ziua cercetării divine, prin har. Ambele categorii au fost iudei, israeliți. Unii au recunoscut, ceilalți n-au recunoscut. „*O, dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!*” (Lc. 19:42). Dar așa cum știm, Domnul a trebuit să pronunțe judecata, în vers. 43: „*Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile!*”. Da. De ce? Pentru că ei n-au primit, n-au acceptat. Apoi vers. 44: „*te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău...*”. Dați-vă seama odată, Domnul vine ca Împărat, călărind pe mânzul unei măgărițe, unii cântă *Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!* – care era împlinirea profeției biblice. Apoi majoritatea, toți cărturarii, toți teologii, învățătorii scripturilor L-au respins pe Domnul și n-au recunoscut ceasul cercetării divine, prin har.

Ce este astăzi? Noi nu judecăm pe nimeni. O spunem cu o inimă smerită: mergeți dintr-o biserică în alta, mergeți de la un predicator la altul, mergeți de la un evanghelist la altul și vorbiți cu ei despre ceea ce este scris aici conform Scripturii și despre ceea ce cred ei. Ei râd de voi, vă lasă baltă și spun: „*Totul este istorie!*”. Scumpi frați și surori, haideți să recunoaștem ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu: ochi să vedem și urechi să auzim. Cu o categorie se împlinește: „*Ei au ochi și nu văd, au urechi și n-auz!*”. Cu cealaltă categorie se împlinește: „*Ferice de ochii voștri că văd, ferice de urechile voastre pentru că aud și de inimile voastre pentru că ele acceptă, cred și primesc!*”.

Acum ne întoarcem la 2 Cor. 5 unde este un cuvânt pentru toți aceia care încă nu L-au trăit pe Domnul, care poate sunt de prima dată într-o astfel de adunare și sub o astfel de vestire. Noi toți trebuie să avem un început, noi toți trebuie să părăsim calea largă și să intrăm pe calea îngustă care duce spre cer. Aici îl avem pe apostolul Pavel care pune împăcarea cu Dumnezeu în centrul propovăduirii. 2 Cor. 5:20: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*”. Împăcarea este iertare. Iertarea este împăcare. Dacă ne întoarcem la cunoscuta rugăciune „Tatăl nostru”, acolo este scris: „*Dacă noi nu putem ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl nostru nu ne poate ierta greșelile noastre*” (Mat. 6:15). Iertarea care ne-a fost dăruită și pe care noi am primit-o are în ea însăși puterea ca noi să putem ierta. Să mergem la Mat. 6 unde aceste lucruri sunt scrise negru pe alb. Nu este suficient să te rogi: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*”. Noi am putea citi aici verset după verset. „*Când vă rugați, iați dar cum trebuie să vă rugați:...*”. Ucenicii I-au zis: „*Doamne, învață-ne să ne rugăm*”. Mat. 6:9: „*Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău*”. Numele ne-a fost descoperit, ne este sfânt. Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care ar am putea fi mântuiți. Mat. 6:10-13: „*Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri; călăuzește-ne în așa fel încât să nu cădem în ispită* („în amăgire” – lb. germ.), *și scapă-ne de rău*”. Apoi vers. 14-15: „*Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*”.

Fraților, câteodată este bine dacă putem citi încet aceste versete biblice, în duh de rugăciune și putem spune: „Doamne, cum stau eu înaintea Ta? Care este starea mea? Este totul ordonat în viața mea? Am iertat eu totul?”

Acum un cuvânt pentru toți care sunt noi în mijlocul nostru, care încă n-au avut o trăire mântuitoare cu Domnul. Astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inima. Așa cum a strigat Pavel în 2 Cor. 5:20: „*Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!*”. Înainte de aceasta stă scris

vers. 19: „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”. Așadar nu numai mesajul, ci începutul, pocăința, dedicarea, trăirea mântuitoare cu Dumnezeu nostru, după cuvântul Scripturii: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Propovăduirea a fost hotărâtă ca oamenii să fie aduși la Domnul, ca ei să recunoască: „Suntem pierduți”. Scumpi frați și surori, așa cum am spus-o: doar acela care a primit viața veșnică poate trăi veșnic. De aceea spune Scriptura în 1 Ioan 5:12: „Cine L-a primit și are pe Fiul are viața veșnică; cine nu L-a primit și n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața veșnică”. Dumnezeu a fost în Hristos, împăcând lumea cu Sine însuși. Acceptați-o, primiți-o! Părăsiți calea largă, veniți pe calea îngustă, intrați pe poarta strâmtă. Toți care au experimentat trăirea pocăinței, avem noi nașterea din nou? Dumnezeu vorbește acum pocăiților. L-am trăit noi pe Dumnezeu în așa fel ca să putem spune: totul este nou? Dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă.

S-o spunem acum în cuprins. Dumnezeu ne-a adus înapoi la început. Prima și ultima predică trebuie să fie asemănătoare: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. Toți cei noi care au fost adăugați, care L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal, să știe că al doilea pas este botezul și apoi Dumnezeu Își confirmă Cuvântul Său. Și toți aceia cărora vi s-a încredințat mesajul și cunoașteți mesajul timpului de sfârșit, vă rog frumos fiți întăriți în credință, știind că suntem cu adevărat la scurt timp înaintea revenirii lui Isus Hristos. Totul se împlinește; și multe s-au împlinit. Noi ne putem înălța capetele și să știm că izbăvirea trupurilor noastre se apropie. Mai spunem aceasta încă o dată: dacă Apoc. 14:6: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” sau dacă este Mat. 24:14: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”. Și cine este ales să facă parte din Mireasa Mielului va

crede mărturia, va accepta și va primi. Toți ceilalți vor da din cap și vor trece pe lângă aceasta. Ceea ce pentru tine și pentru mine înseamnă totul, pentru ceilalți, care n-au înțeles-o și n-au primit-o, nu înseamnă nimic. Dar noi știm în Cine credem și știm ceea ce credem. Noi Îl credem pe Dumnezeu, credem Cuvântul, credem făgăduințele Lui și prin har putem avea parte de ele. Ce mare prioritate să trăiești acum! Fiți odată sinceri, din atâtea țări, din atâtea limbi suntem adunați în acest loc și toți de pe întregul pământ sunt în legătură directă. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți, de pe continentul African până în Auckland, Noua Zeelandă. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți aleșii Lui din toate popoarele, limbile și națiunile. El să-i binecuvânteze pe toți aceia care ne aud și ascultă ceea ce spune bisericilor Duhul. El să-i binecuvânteze pe toți aceia care au crezut Cuvântul Său, pe toți aceia cu care se împlinește așa cum a fost cu Avraam: „*Avraam L-a crezut pe Dumnezeu*”. Tu și eu, noi putem spune în această seară: „Eu Îl cred pe Dumnezeu”. Tu Îl crezi pe Dumnezeu. Noi Îl credem pe Dumnezeu și primim ceea ce ne-a dăruit El. Lui, Singurului Dumnezeu, veșnicului Dumnezeu Îi dăm slavă și mărire, Îi mulțumim pentru tot: pentru călăuzirea în planul Său de mântuire, pentru descoperirea tuturor tainelor. Scumpi frați și surori, nouă ne-a fost dăruită o mare moștenire. Dumnezeu ne-a cercetat prin har. Lui, atotputernicului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

Să ne ridicăm în picioare ca să-I mulțumim Domnului. Poate surorile noastre ne mai cântă o cântare. În acest timp ne plecăm capetele, ne deschidem inimile. Cine încă nu poate crede pe deplin, fie ca astăzi s-o primească în dar de la Dumnezeu. Crede-L pe Dumnezeu, crede făgăduința, crede ceea ce a făcut El în timpul nostru, crede ceea ce face El acum. Și în viața ta credința va birui întreaga lume. Aceasta este credința biblică în Dumnezeu și în ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit și face acum. Amin. Este scris: „*Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur*”.

Să ne plecăm capetele și să le ținem plecate. Frați și surori, doresc să vă întreb dacă avem cereri de rugăciune care ard în inimile noastre, pe care să le aducem înaintea tronului de har în mijlocul nostru, și împreună le putem aduce înaintea Domnului. Noi credem că

mântuirea noastră a avut loc când Domnul nostru a strigat pe crucea Golgotei: „S-a isprăvit!” Sângele noului Legământ a fost vărsat pentru noi și cu acest Sânge Răscumpărătorul nostru, ca Mare Preot, a intrat în Locul preasfânt ceresc și l-a pus pe tronul de har. Tronul de judecată a devenit un tron al harului și așa rămâne până când timpul se va împlini și va veni judecata. Ne plecăm capetele. Cine dorește să-și ridice mâinile pentru rugăciune. Aveți necazuri? Multe necazuri, multe necazuri. Dumnezeu! Haideti să mai credem o dată. Să cântăm încă o dată cântarea „Crede numai”.

Doamne, atotputernicule Dumnezeu, noi avem făgăduințele în Cuvântul Tău că nouă ne va fi dăruit pentru ceea ce ne rugăm, ne aparține. Acum, împreună, Te rugăm pe baza făgăduinței pe care Tu ne-ai dat-o pentru toți care și-au ridicat mâinile. Tu cunoști necazurile individuale, Tu cunoști viața lor. Iubite Domn, dăruiește-le o răscumpărare deplină, o împăcare și o iertare deplină, har și mântuire. Fie ca toți s-o primească. Aceasta este rugăciunea noastră a tuturor. Doamne, aceasta este ziua pe care Tu ai făcut-o pentru noi. Nu mai fiți triști! Nu mai fiți descurajați. Mulțumiți-I Domnului, că așa cum este scris în 2 Cor. 5:19: „*Dumnezeu era în Hristos*” – o realitate divină, El a împăcat lumea și ne-a împăcat și pe noi cu Sine.

Iubite Domn, Te rugăm ca toți care Te-au rugat pentru iertare să creadă și să primească acum iertarea, prin credința în jertfa de răscumpărare isprăvită de pe crucea Golgotei. Iubite Domn, fie ca toți aceia care au nevoie de vindecare, acum să-și ridice mâna, să și-o pună pe locul dureros și prin credință să primească ceea ce este scris în Isaia 53: „*În rănilile Tale am fost vindecați*”. Confirmă-Ți Cuvântul, dăruiește vindecare, eliberare, salvare, mântuire deplină. Ție, atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumim frumos din toată inima. Tu ne-ai dăruit credința, credința ne-a devenit o descoperire. În acea clipă când Tu ne-ai descoperit Cuvântul Tău n-a mai fost doar un accept natural, ci a fost o descoperire prin Duhul lui Dumnezeu, că am putut primi făgăduința pentru acest timp și toate celelalte făgăduințe care sunt «Da» și «Amin». Și așa cum a spus robul Tău, credința este o descoperire. Tu ne-ai dăruit descoperirea pentru că noi credem așa cum zice Scriptura, credem ceea ce ai spus Tu. Lăudat și cinstit să fie minunatul și sfântul Tău Nume! Aleluia! Doamne, binecuvântează-ne

pe toți și Te rugăm încă o dată, dăruiește răscumpărare deplină, eliberare deplină, vindecare deplină. Fie ca această zi să intre în istorie ca o zi în care Tu ne-ai ajutat și ne-ai binecuvântat. Ție, atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumim frumos pentru tot în Numele scump și sfânt al lui Isus.

Acum Te mai rog pentru toți din Mbuji Mayi, indiferent unde sunt ei adunați, toți din toate locurile să creadă și să primească descoperirea prin Duhul lui Dumnezeu și să aibă parte de toate binecuvântările pe care Tu ni le-ai dăruit, prin har. Ție, atotputernicului Dumnezeu Îți aducem laudă, cinste și mărire în Numele sfânt al lui Isus. Amin.